

чувствуватъ. Вслѣдствие на това се заражда всичката дисхармония въ свѣта. Слѣдователно, ние трѣбва да се повърнемъ къмъ онова първоначално положение, въ което сме били. Ние сме изгубили нѣщо отъ себе си, а знаемъ, че когато една вѣщь изгуби нѣкое свое качество, тя става мека. Когато единъ човѣкъ изгуби своето органическо желѣзо, той става мекъ. Това нѣщо се забѣлѣзва въ всички хора. Малокръвнето въ хората се дължи на това, че въ тѣхъ има малко органическо желѣзо. Но и обратниятъ процесъ е вѣренъ. Натрупването на голѣмо количество органическо желѣзо въ човѣшката кръвь, ражда по-голѣма опасностъ. И многото е опасно, и малкото е опасно. Въ кръвьта трѣбва да има толкова желѣзо, колкото ни е потрѣбно. Питамъ тогава: когато великата природа е създавала човѣка, какво е имала прѣдъ видъ, споредъ нашитѣ сегашни схващания? — Тя е имала прѣдъ видъ да го научи да се не съблазнява отъ нищо. Тя е имала прѣдъ видъ да го научи да вѣрва въ нейнитѣ велики закони и да живѣе тѣй, както тя иска. И всички страдания въ свѣта, отъ прѣди хиляди години още, както и сега, не сж нищо друго, освѣнъ коригиране на всички хипотези и теории, създадени отъ човѣка. Човѣкъ въ рая създаде една хипотеза и теория, вънъ отъ рая—създаде друга теория и хипотеза.

Хората и въ врѣмето на пророцитѣ имаха хипотези и теории; и въ врѣмето на Христа имаха хипотези и теории; и въ наше врѣме иматъ хипотези и теории; и за въ бждеще пакъ ще иматъ хипотези и теории. И най-послѣ хората казватъ: този свѣтъ никога нѣма да се оправи! Прави сж, азъ съмъ съгласенъ съ тѣхъ, но питамъ: кой свѣтъ нѣма ни-